

REDACTIONEEL GEDEELTE

VIJFTIG JAREN TANDHEELKUNDIG ONDERWIJS

In het verleden ligt het heden,
in het *nu* wat worden zal!

De Nederlandsche Tandheelkunde heeft zich opgemaakt om deze maand te herdenken, het feit dat een halve eeuw geleden door de benoeming van een lector in de tandheelkunde aan de Rijks Universiteit te Utrecht, in ons land een aanvang werd gemaakt met het Universitair onderricht in dit — tot dien tijd — zoo zeer verwaarloosde onderdeel van de medische wetenschap.

Had Amerika reeds lang goed ingerichte scholen voor tandheelkundig onderwijs, Europa was daarin verre ten achter gebleven en Nederland maakte hierop allerminst een uitzondering.

Was in 1865 bij het ontstaan der artsenwet, de tandheelkunde ook erkend als medisch specialisme en de uitoefening er van uitsluitend toegestaan aan artsen, niets was er gedaan om te bevorderen dat er artsen-tandheelkundigen zouden komen, ieder spóór zelfs van opleiding ontbrak.

Geen wonder dan ook dat men zodoende nóg meer in het moeras geraakt was, en in 1876 genoodzaakt was in dezen toestand verandering te brengen door het bij de Wet scheppen van de mogelijkheid van de vorming van Tandmeesters.

Van een door den Staat gevoelde verplichting om nu ook te zorgen voor een opleiding was echter geen sprake en eerst in September 1877, door het krachtig initiatief van den even genialen als ver-zienden geleerde, *Prof. F. C. Donders*, gelukt het in Utrecht een lectoraat te krijgen in de tandheel-

kunde, waarmede de eerste stap gezet wordt op den weg van het Universitaire Onderwijs.

Een halve eeuw tandheelkunde!

Hoe dien weg is afgelegd, wat er sinds dien is bereikt en wat er nog aan onvervulde wenschen overblijft is van algemeen belang voor den belangstellende van nu en en voor den nazaat die later gegevens zal zoeken om een indruk te krijgen van datgene wat geen tijdgenoot hem uit eigen ervaring dan meer vertellen kan.

De Redactie van dit Tijdschrift heeft daarom aan docenten en oud docenten verzocht om een bijdrage voor dit „Onderwijsnummer”, in de verwachting dat er zoodoende veelzijdige stof zou komen voor een beeld, dat daardoor wellicht ietwat caleidoscopisch zou worden, doch den lezer een indruk zou geven van hoe het wàs en hoe het is.

De antwoorden dergenen, die zoo welwillend zijn geweest aan ons verzoek te voldoen vindt men thans afgedrukt.

Zij geven naar onze meening, op meer dan ééne wijze inderdaad een goeden indruk van hoe het wàs en hoe het is!

Docenten en oud docenten hebben wij aan het woord gelaten. Zij immers zijn ten nauwste betrokken geweest bij den „Werdegang” van ons Instituut.

Zij echter niet alleen.

Ook dit Tijdschrift staat opmerkzaam stil bij deze herdenking.

Immers gedurende de vier en dertig jaren van zijn bestaan is het in hoofdzaak dienstbaar geweest aan het onderwijs, direct en indirect.

Onder zijn oprichters zijn de mannen van het onderwijs; de verbetering ervan wordt bij voortdoring in zijn kolommen bepleit, het publiceeren van den vooruitgang der tandheelkundige wetenschap — het voortgezet onderwijs — is zijn belangrijkste taak en met de voortschrijdende ontwikkeling van dit onderwijs, houdt de ontwikkeling en versterking van het Tijdschrift gelijken tred.

Men zou daarom kunnen verwachten dat van Redactiewege over deze vijftig jaren een min of meer uitvoerige beschouwing zou worden gehouden, van objectieven en subjectieven aard.

Wij hebben gemeend voor het oogenblik anderen aan het woord te moeten laten en behouden ons voor op het onderwerp terug te komen.

Eén ding zal den lezer van dit nummer wel heel duidelijk zijn. De plechtigheid van de herdenking van dit halve eeuw-„feest” geschiedt niet in jubeltoon, zelfs zijn er die het woord „feest” geschrapt wenschten te zien.

Om redenen die men in hunne bijdragen vinden, of door hun zwijgen vermoeden kan.

Maar al is er dan allerminst reden tot jubelen, er zijn velerlei redenen om dit **halve eeuwfeest** dankbaar te herdenken.

Dankbaar voor de *standvastigheid* van de mannen, die onder moeilijke omstandigheden trouw op hun post gebleven zijn!

Dankbaar voor de *belangeloosheid* waarmede zoovelen vroeger hunne kracht aan het onderwijs gegeven hebben!

Dankbaar voor de *offervaardigheid* waarmede in die tijden docenten en studenten gezamenlijk getracht hebben „to make the best of it”!

Dankbaar vooral voor de les die het verleden ons daarmede geeft, dat men met deze eigenschappen — wanneer zij voortspruiten uit liefde voor het beroep — ook onder de ongunstigste omstandigheden ontzaglijk veel bereiken kan!

Dankbaar dus ook voor wat er bereikt is!

De professie — de oud-studenten van die halve eeuw — heeft blijk gegeven nog steeds mee te leven met wel en wee van haar Alma Mater. Het kunstwerk van *Hildo Krop* is daarvan een schitterend getuigenis.

Moge dan docenten en studenten van thans, gesteund door een professie die zij achter zich weten, zich opmaken om gezamenlijk — in harmonisch streven — te trachten het

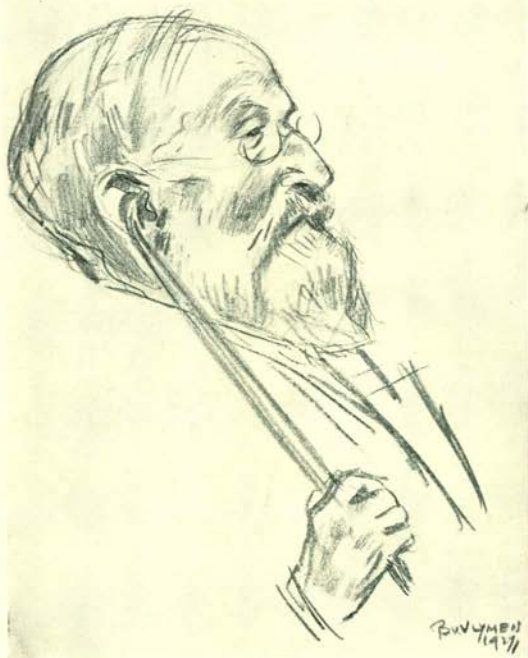
onderwijs te brengen op het door ons allen gewenschte peil.

Het is onze innige overtuiging, dat dan, na àndermaal vijftig jaren, bij het herdenken van *een eeuw* Nederlandsche tandheelkunde er inderdaad een *jubelfeest* zal zijn!

Zoo zij het!

N.

Dr. Th. Dentz.